చంద్రుళ్లో కుందేలు

- మధురవాణి

(గత సంచిక తరువాయి)

9

నాన్నగారు కిరణ్ తో మాట్లాడుతుండటం ఆశ్చర్యంగా చూసింది మేఘ.

“మెయిన్ రోడ్ మీద ఆటో కోసం ఎదురుచూస్తున్నప్పుడు పక్కనే నించున్న ఈ అబ్బాయిలు పరిచయం అయ్యారు. మాటల్లో మీ కాలేజీ పేరు, నీ పేరు చెప్తే మీరంతా స్నేహితులని చెప్పారు. కిరణ్, ప్రదీప్ అని పేర్లు చెప్పగానే మనింటికి ఫోన్ చేసినప్పుడు మాట్లాడానని గుర్తొచ్చింది. ఆటో దొరకలేదు కానీ అలా కులాసాగా మాట్లాడుకుంటూ నడిచే వచ్చేశాం” మేఘ ఆశ్చర్యానికి వివరణ ఇచ్చారు వాళ్ళ నాన్నగారు.

“రండి నాన్నా.. విజిటర్స్ రూంలో కూర్చుందాం. నీలూ వాళ్ళు కాసేపట్లో వస్తారు” అంటూ ఆయన చేతిలో ఉన్న బ్యాగు అందుకుంది.

నాన్నగారి పక్కన కూర్చుని ఇంటి దగ్గరి విశేషాలు అడుగుతూ, హాస్టలు కబుర్లు చెబుతోంది మేఘ.

నీలూ, రజని, సునంద వచ్చి అక్కడ కిరణ్, ప్రదీప్ లని చూసి ముందు ఆశ్చర్యపోయినా తరవాత విషయం తెలుసుకుని స్థిమితపడ్డారు.

నాన్నగారు కిరణ్ ని పక్కనే కూర్చోబెట్టుకుని భుజం మీద చెయ్యి వేసి ఆప్యాయంగా మాట్లాడుతుండటం చూసి మేఘ సంతోషించింది. ఒక అరగంట గడిచాక కిరణ్, ప్రదీప్ వెళ్ళిపోయారు.

నీలూ, మేఘ, రజని ఊరినుంచి వచ్చిన బ్యాగు తెరిచి అందరి ఇళ్ళ దగ్గర్నుంచీ పిండివంటలతో పాటు రాబోయే కాలేజీ వార్షికోత్సవం కోసమని వీళ్ళు కోరిన ప్రకారం ప్రత్యేకంగా సిద్ధం చేసి పంపిన బట్టలు చూసుకుని తృప్తిపడ్డారు.

మేఘ నాన్నగారు అమ్మాయిలందరినీ బయటికి తీసుకెళ్ళి సరదాగా తిప్పి వాళ్ళు అడిగిన చిన్న చిన్న వస్తువులు కొనిచ్చి సాయంత్రానికి తీసుకొచ్చి మళ్ళీ హాస్టల్లో దింపారు. ఎప్పుడూ చెప్పినట్టే

శ్రద్ధగా చదువుకోమని జాగ్రత్తలు చెప్పి తిరిగి ఊరికి వెళ్ళిపోయారు.

కాలేజీ వార్షికోత్సవం సందర్భంగా తలపెట్టిన రకరకాల సాంస్కృతిక కార్యక్రమాల్లో విద్యార్థులంతా ఉత్సాహంగా పాల్గొన్నారు. పాటల పోటీలు, డాన్స్ పోటీలు జరిగాయి.

నీలూ బాగా పాడుతుందని స్నేహితురాళ్ళందరూ ఒక మంచి సినిమా పాటని ఎంపిక చేసి కష్టపడి స్నేహితుల ద్వారా ఆ పాట క్యాసెట్, వాక్ మెన్ సంపాదించి, పాటంతా పేపరు మీద రాసిపెట్టి దగ్గరుండి నీలూ చేత ప్రాక్టీస్ చేయించారు. పాటల పోటీలో నీలూకి మూడో బహుమతి వస్తే ప్రతి ఒక్కరూ తమకే బహుమతి వచ్చినంతగా సంతోషించారు.

వార్షికోత్సవం నాడు స్టేజీ మీద ప్రదర్శించే ఒక గ్రూప్ డాన్సులో రజని కూడా చేస్తుండటంతో రిహార్సల్స్ హడావుడిలో ఉంది.

కేవలం విద్యార్థులనే కాకుండా వారి తల్లిదండ్రులని కూడా వార్షికోత్సవానికి ఆహ్వానించారు కాలేజీ వారు. కాలేజీకి, హాస్టల్సుకి దాదాపు ఒక కిలోమీటరు దూరంలో ఉన్న పెద్ద గ్రౌండ్స్ లో భారీ ఎత్తున ఫంక్షన్ ఏర్పాట్లు చేశారు. అన్నీ హాస్టల్సుకి మధ్యగా ఉన్న మరొక గ్రౌండ్ లో భోజనాలు ఏర్పాట్లు చేశారు. సాయంత్రం విందు భోజనాల అనంతరం ఏడున్నర గంటలకి వార్షికోత్సవ సభ, దాన్ని అనుసరించి ఇతర సాంస్కృతిక కార్యక్రమాలు ఉంటాయని ఆహ్వాన పత్రికలో అచ్చు వేయించారు.

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం నుంచి క్లాసులకి సెలవు ఇచ్చేశారు. రేవతి నాన్నగారు వచ్చి తనని ఇంటికి తీసుకువెళ్ళారు. సాయంత్రం తల్లిదండ్రులతో కలిసి నేరుగా ఫంక్షన్ కి వస్తానని చెప్పి వెళ్ళింది.

డాన్సులు, నాటికలు ప్రదర్శించబోయే అమ్మాయిలంతా ఫైనల్ రిహార్సల్స్, మేకప్, కాస్ట్యూమ్స్ అంటూ ఆ ఏర్పాట్లల్లో తలమునకలై ఉంటే మిగిలిన వాళ్ళు సావకాశంగా సాయంత్రపు వేడుకలకి సింగారించుకోవడంలో నిమగ్నమయ్యారు.

ప్రత్యేకమైన దుస్తుల్లో, అందమైన అలంకరణల్లో మెరిసిపోతూ అటూ ఇటూ హడావిడిగా తిరిగేస్తున్న ఆడపిల్లలతో హాస్టలంతా రంగురంగుల సీతాకోకచిలుకలు విహరిస్తున్న నందనవనాన్ని తలపించింది. చీరలు, పరికిణీ ఓణీలు, గాగ్రాలు లాంటి దుస్తులు ధరించగానే ఇన్నాళ్ళూ ఇంకా చిన్నవాళ్ళేగా అనిపించిన పదహారేళ్ళ ముగ్ధలంతా ఒక్క రోజులోనే ప్రౌఢత్వం సంతరించుకున్నట్టు నిండుగా కనిపిస్తున్నారు. బహుశా ఆడపిల్లల తీరే అంతేమో!

ముదురు పసుపు ఎరుపు రంగుల్లో అద్దాలతో కుట్టిన రాజస్థానీ గాగ్రా చోళీతో సునంద, సన్నటి జరీ అంచు కనకాంబరం రంగు జార్జెట్ చీరలో నీలూ, ముదురు నీలం రంగులో అరచేతి మందం అంచున్న గులాబీ రంగు పట్టులంగా వోణీలో మేఘ ముచ్చటగా ముస్తాబై రజనిని కలవడం కోసం కల్చరల్ ప్రోగ్రామ్స్ లో పాల్గొంటున్న వాళ్ళందరూ రెడీ అవుతున్న మేకప్ రూంకి వెళ్ళారు.

వీళ్ళని చూస్తూనే రజని కేరింతగా అరిచింది. "సునందక్కా.. నిన్ను చూడగానే హైదరాబాదీ సిటీ స్టైల్ తెలిసిపోతోంది. నీలూ చీర రిచ్ గా ఉంది. మేఘ మాత్రం ఈ పాతకాలం లంగావోణీలో పేరంటానికి వెళుతున్న పల్లెటూరి పిల్లలా ఉంది" అని నవ్వింది.

"మా సంగతేమో కానీ నీ కోయ దొరసాని గోచీ చీర మాత్రం భలేగా ఉంది. తలలో కొప్పు చుట్టూ చుట్టిన పువ్వులు, కొప్పు మీద గుచ్చిన ఈకలు, కాళ్ళకి కడియాలు బ్రహ్మాండంగా ఉన్నాయి" సరదాపడింది నీలూ.

"అంతేనా.. నుదుటన పెద్ద బొట్టు, కనుబొమ్మల మీద చుక్కల బొట్లు, ముక్కుకి పెద్ద రింగు, దాని నుంచి చెవి దాకా ఒక గొలుసు.. ఇంకా చాలా మేకప్ ఉంది" ఉత్సాహంగా చెప్పింది రజని.

"టైము ఆరు దాటుతోందిగా. అందరం కలిసి భోజనానికి వెళదామా?" అడిగింది మేఘ.

"మాకందరికీ భోజనం ఇక్కడికే వస్తుందట. అయినా ఈ ఫోక్ డాన్స్ మేకప్ తో బయటికి ఎలా రాగలను? మీరొక పని చెయ్యండి. వెళ్ళి భోజనం చేసేసి ఫంక్షన్ గ్రౌండ్స్ కి వచ్చెయ్యండి. చీఫ్ గెస్టులు, కాలేజీ డైరెక్టర్స్ స్పీచులు అయ్యాక మా డాన్స్ మూడో ప్రోగ్రామే కాబట్టి త్వరగానే అయిపోతుంది. ఆ టైముకి మీరు స్టేజీ వెనకున్న మేకప్ రూం దగ్గరికి రండి. నేను డ్రస్ మార్చుకుని మీతో వచ్చేస్తాను" చెప్పింది రజని.

అలాగేనని రజనికి 'ఆల్ ది బెస్ట్' చెప్పి భోజనానికి బయలుదేరారు ముగ్గురూ.

భోజనాలు చేసే చోటంతా జనంతో కిటకిటలాడిపోతోంది. 'బఫే' మూలాన ఆ ఆవరణంతా గుంపులు గుంపులుగా నించుని కబుర్లాడుతూ భోజనం చేస్తున్నవారితో కోలాహలంగా ఉంది.

అక్కడి పరిస్థితి చూశాక "ఇంత హడావుడిలో తోసుకుంటూ వెళ్ళి తినాలా ఇప్పుడు మనం" నీరసంగా అంది మేఘ.

"తప్పకుండా తినాలి. లేకపోతే అర్ధరాత్రి దాకా మేలుకుని ఉంటాం కాబట్టి ఆకలికి మాడిపోగలం. ఒక్క పది నిమిషాలు లైనులో నించుంటే సరిపోతుందిలే. పదండి పదండి" అంటూ ముందుకి

నడిపిచింది సునంద.

డజనుకి పైగా ఉన్న రకరకాల వంటకాల్లోంచి అన్నీ కొద్ది కొద్దిగా వడ్డించుకుని కాస్త ఖాళీగా ఉన్నచోట నించుని భోజనం చేస్తున్నారు.

"హాయిగా కూర్చుని ప్రశాంతంగా తిండి తినకుండా ఈ నించుని తినడాలు ఏమిటో పైత్యం.. అదీ ఇలాంటి బట్టలు వేసుకుని మరీ ఇబ్బంది. మధ్యలో మంచినీళ్ళు కావాలన్నా కష్టమే" విసుగ్గా గొణిగింది మేఘ.

"కూర్చుని తినడం ఓల్డ్ స్టైల్. ఇలా నించుని తినడం మోడ్రన్ పద్ధతి" నవ్వింది నీలూ.

'హాయ్' అంటూ పరిచితమైన గొంతులు వినిపించి వెనక్కి తిరిగి చూస్తే కిరణ్, ప్రదీప్ కనిపించారు.

"ఈ డ్రస్సుల్లో మిమ్మల్ని గుర్తు పట్టడానికి టైం పట్టింది. కొత్తగా కనిపిస్తున్నారు" అన్నాడు ప్రదీప్.

"కొత్తగా అయితే పర్లేదు, చెత్తగా అనకపోతే చాలు" సునంద మాటకి అందరూ గట్టిగా నవ్వారు.

"నో నో.. నిజంగా అమ్మాయిలందర్నీ ఇంత కలర్ ఫుల్ గా చూస్తుంటే చాలా చాలా బాగుంది" అన్నాడు ప్రదీప్.

అందరి సంగతేమో కానీ మేఘని చూస్తూ కిరణ్ కళ్ళల్లో చేరిన వెలుగు మాత్రం నేరుగా అతని వైపు చూడని ఆమెకి తప్ప మిగతా అందరికీ స్పష్టంగా తెలిసింది.

మాటలు, నవ్వుల మధ్యలో తింటూండటం మూలాన నీలూకి పొలమారింది. మంచినీళ్ళు పట్టుకొస్తామంటూ ఇద్దరబ్బాయిలూ పరిగెత్తుకెళ్ళి క్షణాల్లో మూడు మంచినీళ్ళ గ్లాసులతో వచ్చారు.

"ఎప్పుడూ ఇలా రెడీ అయితే ఎంచక్కా అందరూ సేవలు చేసి పెడతారన్నమాట. ఈ సౌకర్యం ఏదో బాగున్నట్టుంది" అన్న నీలూ మాటకి "యెస్ మేడమ్, ఎనీథింగ్ ఫర్ యూ ఏంజెల్స్.." అన్నాడు

ప్రదీప్ భక్తుడిలా ఫోజు పెడుతూ.

భోజనం కన్నా ఎక్కువగా మాటలతోనూ, నవ్వులతోనూ కడుపు నింపుకున్నాక తలా ఒక ఐస్క్రీం కప్పు అందుకుని తింటూ బయటికి నడిచారు.

అప్పుడప్పుడే పొద్దు వాలిపోయి మసక చీకటి మెత్తగా కమ్ముకుంటోంది. రంగు రంగుల దీపపు కాంతుల్లో అలంకరించబడిన కాలేజీ వీధంతా అంతకన్నా మిన్నగా వెలిగిపోతూ నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ తిరుగుతున్న కుర్రకారుతో కళకళలాడిపోతోంది.

సిమెంటు రోడ్డుకి రెండువైపులా గుబురుగా పెరిగి ఇహనో ఇప్పుడో పూతకి సిద్ధమంటూ లేత మొగ్గ తొడిగిన గుల్మోహర్ చెట్ల మీదుగా వస్తున్న గాలి రెపరెపలు చూస్తుంటే కుర్రాళ్ళ వయసు వైభోగానికి మనసుపడి మురిపెంగా తలలు వంచి వింజామరలు వీస్తున్నట్టుగా ఉంది.

ఆ ఆహ్లాదకరమైన వాతావరణంలో ఐదుగురు స్నేహితులు మాట్లాడుతూ నెమ్మదిగా నడుస్తున్నారు. మిగిలిన ముగ్గురూ వేగంగా నడుస్తున్నారో, వీరిద్దరి అడుగులు నిదానంగా పడుతున్నాయో తెలీదు కానీ కాసేపటికి మేఘ, కిరణ్ నాలుగడుగులు దూరమై కాస్త వెనుకగా నడుస్తున్నారు.

"మూడు రోజుల క్రితం మమ్మీ, డాడీ, పెద్దక్క వచ్చారు. పెద్దక్క బాబుతో పాటు తిరిగి అమెరికా వెళ్ళడానికి వీసా పనులు చూసుకోవాలి. అమెరికన్ కాన్సులేట్ కి మద్రాసు వెళుతూ మధ్యలో నా దగ్గరికి వచ్చారు. మీ హాస్టలుకి తీసుకొద్దాం అనుకున్నాను. ట్రెయిన్ కి ఎక్కువ టైం లేకపోవడంతో కుదరలేదు."

అప్పటిదాకా తల వంచుకుని నడుస్తూ అతని మాటలు వింటున్నదల్లా ఆ చివరి మాటలకి ఆశ్చర్యపోయి చటుక్కున అతని మొహంలోకి చూసింది. మాటవరసకి అన్న ఉట్టి మాట కాదని తెలిసింది.

అతని పక్కన నడవడం కొత్తగా వింతగా ఉంది ఆమెకి. పక్కపక్కనే దగ్గరగా నడుస్తుండటంతో ఒకొక్కసారి అడుగులు తడబడి ఇద్దరి భుజాలు, చేతులు దగ్గరవుతున్నాయి.

అలా అదాటున అతనొచ్చి తగిలినప్పుడల్లా ఓ క్షణం గుండె లయ తప్పి అప్పటికప్పుడు పొట్టలోంచి గుప్పెడు సీతాకోకచిలుకలు పుట్టుకొచ్చి అల్లిబిల్లిగా ఎగురుతూ వయసు తాలూకు వన్నెలకి గిలిగింతలు పెడుతూ పైదాకా వచ్చి అసందర్భంగా పెదవులపై సిగ్గుల మల్లెలు పూయించడానికి తెగించేస్తున్నాయి.

లోపలి ఆరాటాన్నంతా పెదవుల మాటునే కట్టడి చెయ్యాలని విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్న ఆమెని అతని ఆకర్షణ గెలిచేస్తుంటే ఇదంతా అప్రయత్నంగా జరుగుతోందా లేక అలవి కాని తడబాటులో తనే అతనికి దగ్గరగా వెళుతున్నానా అని తికమకపడిపోతోంది ఆమె.

అతని సాన్నిహిత్యంలోంచి పుట్టుకొస్తున్న కొంటె గాలేదో మాయగా కమ్మేస్తుంటే ఆమె మనసులోకి కొత్త నీరు ప్రవహిస్తోంది. అంతకంతకీ వరద గోదారిలా పోటెత్తుతున్న కొత్త కలవరంలో ఉక్కిరిబిక్కిరవుతున్న

వయసునీ, మనసునీ అదుపు చేయడానికి అవస్థపడుతున్న ఆమెకి అతని మాటలు చెవిన పడకుండా జారిపోతున్నాయి. మధ్య మధ్యన అతి కష్టం మీద తెలివి తెచ్చుకుని అతన్ని ఆలకించే ప్రయత్నం చేస్తోంది.

"పోయిన వారం కొత్త సినిమాకి వెళ్ళాం. అందులో ఒక చిన్న బాబు ఉన్నాడు. వాడు మాట్లాడుతుంటే అచ్చం నీ మూతిలాగే ఉంది తెలుసా!"

అతని మాటలు వింటుంటే అమాయకంగా మొహం పెట్టుకున్న స్కూలుపిల్లాడిలా కనిపిస్తున్నాడని అనుకుంటోంది కానీ ఆమెలో స్త్రీత్వం మేలుకుని అతని వంక చూసే తన చూపుల్లో కొత్తగా లాలిత్యం వచ్చి చేరిందని గుర్తించడం లేదు.

"ప్చ్.. నా కెమెరా హాస్టల్లో పోయింది. ఇప్పుడుంటే ఎంత బాగుండేదో! నువ్వీ వోణీలో ఎంత ముద్దు...."

"అబ్బా... ఎంతందంగా ఉందో!" అతని మాట పూర్తి కాకుండానే నడవడం ఆపి కేరింతగా అరిచింది మేఘ.

"ఏమిటది?" అడుగుతూనే ఆమె చూపు నిలిచిన వైపు చూశాడు అతను.

"చంద్రుళ్ళో కుందేలు. ఎంత స్పష్టంగా కనిపిస్తోందో!" ఎదురుగా వీధి చివరన గుల్మొహర్ చెట్ల మీదుగా ఆకాశంలో పైపైకి వస్తున్న పెద్ద చందమామని చూస్తూ సంబరంగా చెప్పింది.

"ఇవ్వాళో రేపో పౌర్ణమి ఉన్నట్టుంది. అందుకే అంత పెద్దగా కనిపిస్తోంది" తన పక్కనున్న చందమామని మరింత అపురూపంగా చూస్తూ చెప్పాడతను.

"ఊ.. పౌర్ణమి అంటే చంద్రుడి మీద ఉండేవాళ్ళకి పండగ రోజు" అటువైపే చూస్తూ చెప్పింది.

"చంద్రుడి మీద ఉండేవాళ్ళా.. అదెవరు? నీల్ ఆర్మ్ స్ట్రాంగ్ వెళ్ళి చూసి మళ్ళీ భూమి మీదకి వచ్చేసాడుగా" సందేహంగా అన్నాడతను.

గలగలా నవ్వింది ఆమె ఆకాశంలో జాబిలిని మించిన వెన్నెల కురిపిస్తూ.

"అయితే నీకు చంద్రుళ్ళో ఉండే కుందేలు కథ తెలీదా?"

"చిన్నప్పుడు మా నానమ్మ చెప్పేది. చందమామ మీద ఒక ముసలి అవ్వ చెట్టు కింద కూర్చుని అంట్లు తోముతూ కనపడుతుంది చూడమని. ఎన్నేళ్ళయినా అవి తరగవని, అలా తోముతూనే ఉండేలా శాపం ఉందని చెప్పేది. ఈ కుందేలు కథేంటి?"

"గుండ్రంగా ఉండే చంద్రుడి మీద మధ్యలో కుందేలు ఆకారంలో నల్లటి మచ్చలా కనిపిస్తోందే, అదంతా నేల. చుట్టూ తెల్లగా వెలిగిపోయేదేమో పాలసముద్రం. అంటే పాత సినిమాల్లో చూపిస్తారే దేవలోకంలో తెల్లటి పొగ లాంటి మంచు తెరల మధ్య ఉంటుందీ, అలాంటిది. ఆ చంద్రలోకంలో ఉండే దేవతలు ఎవరైనా క్రమశిక్షణ తప్పి తప్పు చేస్తే కుందేల్లా మారిపోయి భూమ్మీద బతకమని

వాళ్ళ రాజుగారు శిక్ష వేస్తారు. పౌర్ణమి రోజుటి వెన్నెల సోకితే గానీ వాళ్ళకి శాపవిమోచనం అయి మళ్ళీ చంద్రుడి మీదకి వెళ్ళలేరు. అదీ కథ. నాకింకా బోల్డు చందమామ కథలు, చుక్కల కథలు

వచ్చు."

మెరుస్తున్న కళ్ళతో చందమామని చూస్తూ కథ చెప్పుకుపోతున్న ఆమె మొహంలోకి నిశితంగా చూశాడు అతను. ఆరేళ్ళ పిల్లా పదహారేళ్ళ పిల్లా అని తేల్చుకోలేకపోయాడు. ఇంత పసిదానికి

నేను చెప్పిన ప్రేమనే మాట వయసుకి మించిందేమో అన్న సందేహం కలిగింది అతనికా క్షణంలో.

ఆ సాయంత్రానికి ముందు వరకూ ఉన్న మనఃస్థితికి భిన్నంగా ఆ వేళ ఇద్దరి మనసుల్లోనూ ఒకరి పట్ల ఒకరికి పరస్పర విరుద్ధమైన ఆలోచనలు కొత్తగా ఊపిరి పోసుకున్నాయని చందమామకి మాత్రమే తెలిసింది.

కాలేజీ వార్షికోత్సవం అయిపోయిన రెండు రోజులకి ఒక మధ్యాహ్నం మేఘ ఒక్కతే తీరిగ్గా మంచం మధ్యలో కూర్చుని న్యూ ఇయర్ కి కిరణ్ ఇచ్చిన గ్రీటింగ్ కార్డు ముందేసుకుని చూస్తోంది.

ఎక్కడో ఆలోచనల్లో కూరుకుపోయిన ఆమె రేవతి లోపలికి వచ్చిన సంగతి గమనించలేదు. మేఘని ఆట పట్టించాలని రేవతి కూడా ఏ మాత్రమూ శబ్దం చెయ్యకుండా వెళ్ళి నీలూ, సునంద, రజనిలను తీసుకొచ్చింది.

"ఎక్కడిదాకా వెళ్ళావమ్మా మేఘనందనా.. ప్రయాణం అదీ బాగా జరిగిందా?" బిగ్గరగా నవ్వుతూ అడిగింది రేవతి.

రేవతి అరుపులకి ఆలోచనల్లోంచి తేరుకుని గబుక్కున ముందున్న గ్రీటింగ్ కార్డుని మూసేసింది మేఘ.

"హమ్మయ్యా.. ఎన్నాళ్ళకెన్నాళ్ళకీ గొప్ప ఛాన్స్ దొరికిందీ.. ప్రతీసారీ చెప్పినట్టే ఇప్పుడు చెప్పు చూద్దాం అస్సలేమీ లేదని.." ఉత్సాహం ఉరకలెత్తుతోంది రజనికి.

సునంద, నీలూ ముసిముసిగా నవ్వుతున్నారు.

గ్రీటింగ్ కార్డ్ చేతిలోకి తీసుకుని చూస్తున్న రేవతి "ట్రూ లవ్ నెవర్ డైస్. అదమ్మాయిలూ సంగతి. కిరణ్ చెప్తున్నాడు. తెలుసుకోండి మీరు కూడా!" అంది.

అప్పటిదాకా ఏమీ మాట్లాడకుండా ఉన్న మేఘ "అదెక్కడ రాసుంది?" అంటూ రేవతి చేతిలోంచి కార్డ్ లాక్కుంది.

"ఇప్పటిదాకా ఎన్నిసార్లు చూసుంటావో ఆ మాత్రం గమనించలేదా? ఓహో అర్థమైందిలే. ఇలా ముందు పెట్టుకుని ఊహాలోకాల్లో విహరిస్తుంటే ఇంక అందులో ఏం రాసుందో చూసే వీలెక్కడలే పాపం.." రేవతి మాటలకి అందరూ నవ్వుతున్నారు.

"ఆ మాట ఎక్కడ రాసుందో చూపించు" మళ్ళీ అడిగింది మేఘ.

"ఇంకా బెట్టు చెయ్యకుండా ఒప్పేసుకున్నట్టేనంటే అప్పుడు చూపిస్తా" అల్లరిగా అంది రేవతి.

"చాల్లే ఇంక హింసించింది. ఊరుకోండి" మేఘ మొహంలో సిగ్గు మెరుపులు చూస్తూ వెనకేసుకొచ్చింది నీలూ.

"ఇదిగో.. ఈ హార్టులో దాక్కుని ఉందా మాట" కార్డు మధ్యలో హృదయాకారంలో ఉన్న అర తెరిచి లోపల రాసున్నది చూపించింది రేవతి.

"ఇప్పటిదాకా నాకు కనిపించనేలేదు" కిరణ్ చేతివ్రాతలో ఉన్న ఆ అక్షరాలకేసి చూస్తూ అంది మేఘ.

"అంతే మరి. మనం చూడాలనుకుంటే తప్ప కనిపించవు కొన్ని" నవ్వింది సునంద.

"ఆలస్యంగానైనా మన ట్యూబులైటు వెలిగినందుకు సంతోషించండమ్మా.." రేవతి అల్లరి ఆపలేదు.

"అది సరే.. అసలు ప్రపోజల్ చదువుతున్నా వినండి. 'అయాం గివింగ్ మై హార్ట్ టు యూ. ప్లీజ్ కీప్ ఇట్ సేఫ్. అదర్ వైజ్ ఇట్ విల్ బ్రేక్ ఇన్ యువర్ హ్యాండ్స్'. కిరణ్ కి కవిత్వం వచ్చనుకుంటా" చదువుతూ కళ్ళెగరేసింది రజని.

స్నేహితురాళ్ళు కిరణ్ గురించి తననలా ఆట పట్టిస్తుంటే ఇష్టంగా అనిపించింది మేఘకి.

మరో నాలుగు రోజుల తర్వాత రాత్రి స్టడీ అవర్స్ నుంచి వచ్చాక అంతా రేవతి చుట్టూ చేరారు.

"మూడు రోజుల నుంచీ ఇవాళా రేపూ అంటూ దాటవేస్తున్నావు. ఆ సర్ప్రైజ్ ఏంటో ఈ రోజు చూపించాల్సిందే" రేవతితో అంది నీలూ.

"టట్టడాయ్" అంటూ దిండు కింద నుంచీ ఒక పేపర్ కవర్ తీసింది రేవతి.

దాన్ని చూడగానే "మన ఫోటోలు వచ్చేసాయా? ఏదీ చూపించూ" తొందరపెట్టింది నీలూ.

రేవతి ఇంటి నుంచి తెచ్చిన కెమెరాలో అందరూ కలిసి ఒక రీలు వేసుకుని క్లాసురూముల్లో, మెస్ హాల్లో, హాస్టలు గదిలో, మేడ మీద, కాలేజీ వార్షికోత్సవం రోజున, ఇలా రకరకాలుగా ఫోటోలు తీసుకున్నారు. కెమెరాలో రీలంతా పూర్తి చేసాక ప్రింటింగ్ కోసం వాచ్ మెన్ కిచ్చి మెయిన్ రోడ్లో ఉన్న ఫోటో స్టూడియోకి పంపారు. వాటి కోసమే అందరి ఎదురుచూపు.

"నువ్వు చూసేశావా, బాగా వచ్చాయా?" ఆసక్తిగా అడిగింది మేఘ.

రేవతి ఒక్కొక్క ఫోటో తీసి బయటపెడుతుంటే అందరూ ఏ ఫోటో ఎలా వచ్చింది, ఎవరెలాంటి ఫోజు పెట్టారు లాంటి రకరకాల సరదా వ్యాఖ్యానాలు చేస్తూ ముప్పై ఫోటోలని గంటసేపు చూసారు.

అందరూ ఫోటోల ఆనందంలో మునిగి వాటి మీద చర్చలు జరుపుతూ ఉండగా రేవతి "ఇంకొక్క గొప్ప ఫోటో మిగిలింది మీరు చూడాల్సింది" అంది.

అదేం ఫోటోనో ఎవరికీ తోచలేదు రజనికి తప్ప.

"ఇంకెందుకు ఆలస్యం త్వరగా చూపించు. నేను తీసిన కళాఖండం ఎలా వచ్చిందోనని టెన్షన్ గా ఉంది" అంది రజని.

"కళాఖండం అయింది నువ్వు తీయడం వల్ల కాదు, ఫోటోలో ఉన్న గ్రేట్ ఫేసుల వల్ల" ఫోజుగా అంది రేవతి.

"బడాయి చాల్లే గానీ అదేదో మాక్కూడా చూపిస్తే తరిస్తాం" నవ్వింది మేఘ.

"సరే.. ఒక్కొక్కరే వరసగా చూడండి" అంటూ ఫోటో మేఘ చేతిలో పెట్టింది రేవతి.

ఆ ఫోటోలో ఇబ్రహీం సర్ పక్కన ముదురు ఆకుపచ్చ రంగు కంచి పట్టుచీరలో ఉన్న రేవతిని చూసి

వరసగా అందరికీ మాట పడిపోయింది. రేవతి, రజని మాత్రం నవ్వుతున్నారు.

ముందుగా తేరుకున్న సునంద "ఇది మన కాలేజీ యానివర్సరీ రోజు తీసిందే. మరి మాకు తెలీలేదే?" అని అడిగింది.

"ఆ రోజు మీ మమ్మీ, డాడీతో వచ్చావుగా. ఈ ఫోటో తీసుకోవడం ఎలా వీలయింది? ఇబ్రహీం సర్ నీకెలా దొరికారు? ఇది నిజం ఫోటోనేనా?" ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది నీలూ.

"అవన్నీ తర్వాత చెప్తాను కానీ ముందు మా జంట ఎలా ఉందో చెప్పండి. ఆయనేమో పెద్ద లెక్చరర్, నేనేమో చిన్న స్టూడెంటు అన్నారుగా" రోషంగా అంది రేవతి.

"ఓసీ రాక్షసీ.. పెళ్ళైన లెక్చరర్ ని పట్టుకుని నీకు జంట అంటావేమిటే" పక్కనే ఉన్న రేవతికి మొట్టికాయ వేసింది మేఘ.

"అబ్బా.. ఏదో మాటవరసకి అన్నంతమాత్రాన కొంపలేం అంటుకోవులే. నీదొక చాదస్తం" తేలిగ్గా నవ్వేసింది రేవతి.

"ఏమాటకామాటే, ఆ పెద్ద పట్టుచీరలో సర్ పక్కన స్టూడెంటులా లేవసలు. పాతికేళ్ళ అమ్మాయిలా ఉన్నావు" అంది సునంద.

"కదా.. ఎంత ముద్దొచ్చేస్తుందో ఫోటో!" మురిసిపోయింది రేవతి.

"ఇంతకీ అసలు విషయం చెప్పు. ఎప్పుడు, ఎలా తీసారు ఈ ఫోటో?" మళ్ళీ అడిగింది నీలూ.

"యానివర్సరీ రోజు మమ్మీ, డాడీతోనే వచ్చాను కానీ మధ్యలో రెండు మూడు సార్లు రజని కోసం మేకప్ రూంకి, మీ దగ్గరికి వచ్చానుగా. రజని డాన్స్ ప్రోగ్రాం అయిపోయాక స్టేజ్ దగ్గర హడావుడిగా తిరుగుతున్న ఇబ్రహీం సర్ ని చూసి ఫోటో దిగాలన్న ఐడియా వచ్చింది. 'మీతో ఒక ఫోటో దిగుతాను సర్' అని అడిగితే వెంటనే సరే అనేసారు. మన రజని చేతికి కెమెరా ఇస్తే క్లిక్కుమనిపించేసింది. అంతే!" వివరంగా చెప్పింది రేవతి.

"ఏమైనా నువ్వు భలే తెలివైనదానివి" మెచ్చుకోలుగా అంది నీలూ.

అందరూ కలిసి మళ్ళీ ఇంకో వరస ఫోటోలన్నీ చూస్తుంటే మేఘ లేచి వెళ్ళి ఒక పేకెట్ తీసుకొచ్చింది.

"ఎల్లుండి కిరణ్ పుట్టినరోజు వస్తోంది. అందుకని ఏదైనా గిఫ్ట్ ఇస్తే బాగుంటుందని నేనూ, నీలూ కలిసి మన హాస్టల్ షాపీలో ఒక గ్రీటింగ్ కార్డ్ సెలెక్ట్ చేసి లామినేట్ చేయించాం. ఎలా ఉందో చూడండి" సునంద చేతికిస్తూ చెప్పింది మేఘ.

లాంగ్ నోట్ బుక్ సైజులో ఉన్న లామినేటెడ్ ఫ్రేమ్ ని పేకెట్లోంచి బయటికి తీసింది సునంద.

ఒక పదేళ్ళ అబ్బాయి, అంతకన్నా కొంచెం చిన్న అమ్మాయి ఎదురెదురుగా నించుని ఉన్నారు. అమ్మాయి వీపు వెనుక దాచేసుకున్న ఒక చేతిలో ఎర్రగులాబీల గుత్తి ఉంది. క్రింద 'ఫ్రెండ్షిప్ ఈజ్ యూ అండ్ మీ' అని రాసుంది.

"బానే ఉంది కానీ ఇంకా ఫ్రెండ్షిప్ అంటూ ఈ కన్ఫ్యూజన్ ఎందుకు మేఘూ.." అంది రజని.

"మన మేఘ అసలు మాట చెప్పేసరికి కిరణ్ కి ఓ డెబ్బై ఎనభై ఏళ్ళు వచ్చేసేలా ఉన్నాయి పాపం. నన్నైనా ప్రేమించాడు కాదు. చాలా టైం సేవ్ అయ్యేది" నిట్టూర్చింది రేవతి.

"వీళ్ళ మాటలకేం కానీ నిజంగా బాగుంది మేఘూ" నమ్మకంగా చెప్పింది సునంద.

"దీన్ని కిరణ్ దాకా చేర్చడం ఎలా?" ఆలోచిస్తూ అంది నీలూ.

"నేను క్లాసులకి వెళ్ళొచ్చేప్పుడు ఒకొకసారి కిరణ్ కనిపిస్తుంటాడుగా. దీన్ని తనకందించే బాధ్యత నాది" హామీ ఇచ్చింది సునంద.

సునంద, మేఘ కలిసి ఆ లామినేటెడ్ ఫోటో ఫ్రేమ్ తో పాటు ఒక పెద్ద డెయిరీ మిల్క్ చాకొలేట్ కూడా లోపల పెట్టి అందంగా గిఫ్ట్ ప్యాకింగ్ చేసారు.

సునంద అన్నమాట ప్రకారం మేఘ తరపున ఆ పుట్టినరోజు కానుకని కిరణ్ కి అందచేసింది.

జరుగుతున్న ఏ విషయంతోనూ సంబంధం లేనట్టు కాలం తనదైన వేగంతో పరుగు తీస్తూనే ఉంది.

రెండేళ్ళ ఇంటర్ చదువుకి గమ్యంలాంటి ఎంసెట్ పరీక్ష దగ్గరపడే కొద్దీ యుద్ధానికి సిద్ధపడే సైనికుల్లా చదువుల్లో తలమునకలై ఉన్న స్నేహితులంతా ఈ పరీక్ష కాస్తా అయిపోయాక ఇన్నాళ్ళూ ఒకే కప్పు కింద కలిసున్నవారు విడిపోయి తలొక దారీ అవుతారన్న నిజాన్ని తాత్కాలికంగా మరచిపోయారు.

పరీక్ష ఘట్టం ముగిసి హాస్టలుకి తిరిగొచ్చాక ఇక వీడుకోలే మిగిలిందని గ్రహించినప్పుడు అందరి మనసులు కష్టపెట్టుకున్నాయి. ఇన్నాళ్ళూ ఎప్పుడెప్పుడు హాస్టలు వదిలి ఇంటికి వెళ్ళే అవకాశం వస్తుందా అని ఎదురుచూసిన వాళ్ళకి తీరా ఇంక మళ్ళీ ఈ హాస్టలుకి రానక్కరలేదని తలచుకోగానే దుఃఖంగా అనిపించింది.

దేనికైనా కొత్తగా అలవాటు పడేదాకా ఒక రకమైన అవస్థ అయితే, తీరా అలవాటు పడ్డాక ఆ ఏర్పడిన బంధం కాస్తా తెంచుకుని ముందుకెళ్ళాలంటే మరొక విధమైన సంఘర్షణ!

జీవిత ప్రయాణం బహుచిత్రం! ఆగాలనుకున్నప్పుడు నడవక తప్పదంటుంది, నడవాలనుకున్నప్పుడు పరుగులు తీయాల్సిందేనంటుంది, పరుగుకి సిద్ధమైనప్పుడు దారులన్నీ మూసేస్తుంది. జీవితం మన చేతిలో ఉందనుకుంటూండగానే మనల్నే తన గుప్పిట్లోకి తీసుకుంటుంది, ఎప్పుడూ తన మాటే చెల్లించుకుంటుంది!

రానున్న భవిష్యత్తు అందరిలోనూ అనివార్యమైన మార్పులని తీసుకొస్తుందన్న జీవిత సత్యం తెలియని లేతవయసులోని అందరు అమాయకుల్లాగే వాళ్ళందరూ కూడా ఎవరెవరు ఎక్కడున్నా ఏమి చేసినా ఉత్తరాల్లోనూ, ఫోనుల్లోనూ తరచూ మాట్లాడుకుంటూ ఉండాలని ఒకరికొకరు బాసలు చేసుకున్నారు.

అప్పటికే చాలా సామాను ఇళ్ళకి పంపించేసి ఉండటంతో మిగిలిన కొద్ది పుస్తకాలు, బట్టలు సర్దుకుని ప్రయాణాలకి సిద్ధమయ్యారు.

ఐదుగురూ కలిసి హాస్టల్లో మిగతా స్నేహితులకీ, ఇన్నాళ్ళూ మెస్సులో భోజనం పెట్టిన ఆయమ్మలకీ, వాచ్ మెన్ కీ అందరికీ వెళుతున్నామని చెప్పి వచ్చారు.

ముందు రేవతిని తీసుకెళ్ళడానికి వాళ్ళ మమ్మీ డాడీ వచ్చారు. ఎప్పుడూ నవ్వు తప్ప మరొక భావానికి తన ముఖంలో చోటివ్వని రేవతి ఈ పూట నవ్వలేకపోతోంది. కారు వీధి మలుపు తిరిగే వరకూ కిటికీలోంచి వెనక్కి చూస్తూ స్నేహితులకి చెయ్యి ఊపుతూనే వెళ్ళింది.

సునంద హైదరాబాదు ప్రయాణం రాత్రికి పెట్టుకుంది. నీలూ, రజని, మేఘలని బస్టాండుకి పంపాక తను వాళ్ళ అంకుల్ వాళ్ళింటికి వెళ్ళేట్టు నిర్ణయమైంది.

ఈ రెండేళ్ళలో మొట్టమొదటిసారి ఎవరి అనుమతి తీసుకోవాల్సిన అవసరం లేకుండా నలుగురు అమ్మాయిలూ స్వతంత్రంగా హాస్టలు గేటు దాటి వీధిలోకి వచ్చారు.

మధ్యాహ్నం సాయంకాలంగా మారనా వద్దా అన్న సందిగ్ధంలో ఉంది. తెలతెల్లటి మబ్బు తునకలు పల్చగా పరుచుకున్న ఆకాశం విరబూసిన మల్లెపొదలా, అప్పుడే పుట్టిన పాపాయి నవ్వులా స్వచ్ఛంగా, అందంగా ఉంది. ఎవరో మబ్బుల చాటున దాగుండి దోసిలి పట్టి సుతారంగా ముత్యాలు వెదజల్లుతున్నట్టు అలవోకగా నింగి నుంచి జారుతున్న సనసన్నటి వాన చినుకులు.. ఆగి ఆగి వీస్తున్న గాలి అలలపై తేలుతూ మెలమెల్లగా చెట్టు సిగలో నుంచి జారి నేలని తాకుతున్న ఎర్రటి గుల్మోహర్ పూలరేకులు..

అప్పుడప్పుడూ మీద వచ్చి పడుతున్న వాన చినుకుల గురించి ఏ మాత్రం పట్టింపు లేకుండా గుల్మోహర్ చెట్టు కింద నించున్న నలుగురు అమ్మాయిలు, ఇద్దరు అబ్బాయిల మధ్య మాటలు, నవ్వులు దొర్లుతున్నాయి.

"ఇదిగో కిరణ్.. నేను కూడా రాసేసాను" నింపిన ఆటోగ్రాఫ్ బుక్ ని తిరిగి ఇచ్చేసింది రజని.

కిరణ్ మేఘకి తప్ప మిగిలినవాళ్ళకి రాయమని ఇచ్చాడని అందరూ గ్రహించారు.

ఇన్నాళ్ళ నుంచీ ఉన్న సంకోచమేదో తొలగిపోయినట్టు మౌనం వీడి అందరితో, ముఖ్యంగా కిరణ్ తో స్వేచ్ఛగా మాట్లాడుతోంది మేఘ.

"బెంగళూరు నుంచీ మళ్ళీ ఎప్పుడు వెనక్కి వస్తారు?" మరొక ఎంట్రన్సు పరీక్ష రాయడానికి బెంగళూరు వెళుతున్న కిరణ్, ప్రదీప్ లని అడిగింది.

"నాలుగు రోజుల్లో వచ్చేస్తాం" అన్నాడు ప్రదీప్.

"అక్కడినుంచి నీకు ఫోన్ చేస్తాను" తనతో చెప్పిన కిరణ్ కేసి చూసి అంగీకారంగా నవ్వింది మేఘ.

కిరణ్, ప్రదీప్ వాళ్ళ స్నేహితులతో కలిసి టూరుకి వెళ్ళినప్పుడు దిగిన ఫోటోలని నీలూ, సునంద చూస్తూ మధ్యలో వివరం అడుగుతున్నారు.

అందరూ నించుని యథాలాపంగా మాటల్లో ఉండగా ఉన్నట్టుండి కెమెరా ఫ్లాష్ వెలిగింది. అటువైపు తిరిగి చూసిన మేఘకి కిరణ్ చేతిలో ఉన్న కెమెరా కనిపించింది. తననే ఫోటో తీసాడని అర్థమై కళ్ళతోనే చిరుకోపంగా చూసింది.

"సారీ.. ముందే చెప్తే తియ్యనివ్వవనీ.." అన్నాడు నెమ్మదిగా.

అతని మొహంలోకి చూసాక కోపం మాయమై నవ్వేసింది మేఘ.

అటు పక్కగా వస్తున్న ఆటోని ఆపి "మన ట్రెయినుకి టైమవుతోంది" కిరణ్ తో అన్నాడు ప్రదీప్.

ఆ మాట వింటూనే మేఘ కళ్ళల్లోకి దిగులు వచ్చి చేరింది.

సామాను ఆటోలో సర్దేసి అందరికీ బై చెప్పి ఆటో ఎక్కాడు ప్రదీప్.

రజని చేతిలో ఉన్న ఫోటోల వంక చూసి "ఇంక ఇచ్చేసెయ్. వాళ్ళు వెళుతున్నారు" అంది నీలూ.

"ఉండు. ఒక్క నిముషం. ఇంకా అన్నీ చూడలేదు" అంది ఆసక్తిగా చూస్తున్న రజని.

"పరవాలేదులే. తీరిగ్గా చూడండి. మళ్ళీ కలిసినప్పుడు తీసుకుంటాం" నీలూతో చెప్తూ ఆటో ఎక్కేసాడు కిరణ్.

ఆటో పక్కనే నించున్న మేఘ చేతులు అందుకుని మాటల కోసం వెతుక్కుంటూ ఆమె కళ్ళల్లోకి చూసాడు.

ఆటో ముందుకి కదిలింది.

మేఘ చేతిలో చిన్న వస్తువేదో ఉంచిన అతని చేతులు మెల్లగా వీడిపోతూ ఆమె నుంచి దూరంగా వెళుతున్నాయి. అలా ముందుకి సాగిపోతూనే వెనక్కి తిరిగి చూస్తూ "వెళ్ళొస్తానూ.." అంటూ చెప్తున్న వీడుకోలు వాక్యాలు గాలి తెరలనీ, వాన చినుకుల్నీ దాటుకుని ఆమె దాకా వచ్చేసరికి అస్పష్టంగా వినిపిస్తున్నాయి. కళ్ళు విప్పార్చుకుని అటు వైపే చూస్తూ చెయ్యెత్తి గాలిలో ఊపుతూ ఉండిపోయింది మేఘ.

మేఘ భుజం చుట్టూ చెయ్యి వేసి దగ్గరికి తీసుకుంటూ "ఇప్పుడు కాకపోతే ఇంకాసేపటికైనా బై బై చెప్పుకోవాల్సిందే తప్పదు. కానీ మనందరం లైఫ్ టైం ఫ్రెండ్స్ మేఘా. మళ్ళీ మళ్ళీ కలుస్తూనే ఉంటాం. నువ్వసలు బెంగ పెట్టుకోవద్దు" అనునయంగా అంది సునంద.

మరి కాసేపటికి సునంద దగ్గర కూడా సెలవు తీసుకుని నీలూ, మేఘ, రజని బస్టాండుకి బయలుదేరారు.

హాస్టలు నుంచి ఇంటికి వచ్చాక ఎప్పటిలా అలవాటుగా నీలూ వాళ్ళింటికి వచ్చింది రజని.

తిరిగి వెళ్ళేప్పుడు "ఎప్పుడూ నేనే మీ ఇంటికి వస్తున్నాను కానీ నువ్వు మా ఇంటికి రావడం లేదు. రేపు తప్పకుండా మా ఇంటికి రావాలి" అని మరీ మరీ రమ్మంది నీలూని.

ఎలాగూ సెలవులే కాబట్టి సరదాగా కాలక్షేపం అవుతుంది లెమ్మని అలాగే వస్తానని చెప్పి మరుసటి రోజు రజని ఇంటికి వెళ్ళింది నీలూ.

రజని వాళ్ళమ్మ గారికి మధ్యాహ్నం భోజనాలయ్యాక కాలక్షేపంగా ఒక గంట సేపు పక్కింటికి వెళ్ళి కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకునే అలవాటుంది. ఆవిడ అటు వెళ్ళగానే రజని నీలూని రమ్మని పిలిచిన అసలు విషయం కదిలించింది.

"నీలూ.. నువ్వు నాకొక సహాయం చెయ్యాలి. చేస్తానని మాటిస్తే చెప్తాను" ముందరికాళ్ళకి బంధం వేసింది రజని.

"ముందు విషయమేంటో చెప్పు. ప్రయత్నిస్తాను" రజని వాలకం చూసి నీలూ కంగారుపడింది.

"ప్రయత్నించడం కాదు. చెయ్యాల్సిందే. అయినా ఫ్రెండ్ కోసం ఆ మాత్రం చేయలేవూ?"

"అలాగే చేస్తానులే గానీ సూటిగా విషయానికి రా"

"నీకు తెలిసిన విషయమే అనుకో. నేను మీ అన్నయ్య శ్రీకాంత్ ని ప్రేమిస్తున్నాను. నాకు ఖచ్చితంగా తెలుసు తను కూడా నన్ను ప్రేమిస్తున్నాడని. కానీ ముందు ఎవరో ఒకరం బయటపడాలిగా. అందుకనీ.." పూర్తిగా చెప్పకుండా నసిగింది రజని.

"అందుకనీ..?" రెట్టించింది నీలూ.

"నేనొక లెటర్ రాసాను. నువ్వు అది తీసుకెళ్ళి శ్రీకాంత్ కి ఇవ్వాలి" అసలు విషయం చల్లగా చెప్పింది రజని.

"నువ్వింకా ఈ విషయం మర్చిపోలేదా? లెటర్ అంటే లవ్ లెటరేగా? నువ్వు మా అన్నయ్యకి రాసిన లవ్ లెటర్ నేను తీసుకెళ్ళి ఇవ్వాలా? నేనివ్వను. కావాలంటే నువ్వే ఇచ్చుకో" రివ్వున దూసుకొచ్చింది నీలూ తిరస్కారం.

"ఫ్రెండ్ వి అయ్యుండీ ఆ మాత్రం హెల్ప్ చెయ్యలేవా నాకోసం?" బతిమాలుతూ అడిగింది రజని.

"ఫ్రెండ్ అయినంత మాత్రానా ఇలాంటి పిచ్చి పనులు చెయ్యాలా? నీకిదివరకే చెప్పానుగా నాకిలాంటివంటే చిరాకని" కొద్ది కోపంగా చెప్పింది నీలూ.

"ఎందుకు చిరాకు? అదే మేఘ, కిరణ్ చేస్తే మంచి పని. అందరూ సపోర్ట్ చేస్తారు. నా దగ్గరికొచ్చేసరికి పిచ్చి పని అయిపోతుంది. అంతేగా?" వాదన పెంచింది రజని.

"అలా మాట్లాడకు రజనీ. వాళ్ళ సంగతి వేరు, ఇది వేరు. అయినా మా అన్నయ్య నన్నూ, మేఘని చూసినట్టే నిన్నూ చూస్తాడు. మాతో మాట్లాడినట్టే నీతోనూ సరదాగా ఉంటాడు. అంతమాత్రాన అది లవ్ అయిపోతుందా? నీ తరపున నేను ఉత్తరం తీసుకెళ్ళి ఇస్తే ఎంత ఘోరంగా ఉంటుందో ఆలోచించు. దయచేసి అర్థం చేసుకో రజనీ" కోపం మాని ఓపిగ్గా నచ్చచెప్పే ప్రయత్నం చేసింది నీలూ.

"ఘోరం ఏముంది? కిరణ్ మేఘకోసం లెటర్ రాస్తే నేను తీసుకురాలేదా? మేఘని కిరణ్ కి యెస్ చెప్పమని సమర్థించలేదా? నాకు తెలుసు. నేను మిమ్మల్ని ఫ్రెండ్స్ అనుకున్నట్టు మీరు నన్ను అనుకోరు. అందుకే ఈ తేడా! నేను మీలాంటి స్వార్థపరురాలిని అయ్యుంటే కిరణ్ మేఘల విషయం అందరికీ చెప్పేయొచ్చు. మేఘ ఇబ్బంది పడకూడదని హాస్టలు నుంచి వచ్చే రోజున కిరణ్ ఇచ్చిన ఫోటోలని దాచే బాధ్యత నేను తీసుకున్నాను. కానీ మీకు మీ స్వార్థమే కానీ ఎదుటివారి గురించి పట్టదు" ఆవేశంగా తిట్టింది రజని.

"ఆ రోజున నువ్వు వదలకుండా చూస్తూ ఉండబట్టేగా వాళ్ళు ఆ ఫోటోలు మన దగ్గరే వదిలేసి వెళ్ళారు. అయినా తన దగ్గర ఉంచుకోనని, నిన్ను తీసుకోమని మేఘ అనలేదు. ఎందుకైనా మంచిది ఇబ్బందులు రావొచ్చు అని నువ్వే వాటిని తీసుకున్నావు. నీకంత కష్టం ఎందుకులే, అవి నాకిచ్చెయ్. నేను తీసుకెళ్ళిపోతాను" అంతే ఆవేశంగా బదులిచ్చింది నీలూ.

"నాకు కష్టం అని నేను అనలేదు. మీరు నాకోసం ఏమీ చెయ్యరు అంటున్నాను" కాస్త తగ్గింది రజని.

"నేను చెయ్యను" స్పష్టంగా చెప్పింది నీలూ.

"సరే అయితే నా ఫ్రెండ్షిప్ తో మీకవసరం లేదని అనుకుంటే అలాగే నీ ఇష్టం" అన్న రజని మాటలకి బాగా కోపం వచ్చి "నేను వెళ్తున్నాను" అంటూ వెంటనే లేచి బయటికి వచ్చేసింది నీలూ.

'రజనికి బెదిరించే ఉద్దేశ్యమే లేకపోతే అవసరం లేకపోయినా కిరణ్, మేఘల ప్రస్తావన ఎందుకు తెచ్చినట్టు? ఇప్పుడు రజని చెప్పిన పని చేయకపోతే మేఘకి ఏదైనా సమస్య సృష్టిస్తుందా? బయటికి స్నేహితురాల్లా ఉంటూనే లోపల ఇంత కుళ్ళుమోత్తనం ఏమిటో! మేఘతో ఈ విషయం చెప్తే బాధపడుతుందేమో? అన్నయ్యకి ప్రేమలేఖ రాయడమే వెధవ పనంటే మళ్ళీ దాన్ని నేను తీసుకెళ్ళివ్వాలట. బంధువులమ్మాయి అయ్యుండీ ఏమన్నా తేడా వస్తే తర్వాత మొహామొహాలు చూసుకుంటూ ఎలా తిరగడం అన్న భయమైనా లేదు. ఈ సమస్యకి పరిష్కారం ఎలా..' రకరకాల ఊహలు వచ్చాయి నీలూకి.

ఒక రోజంతా ఆలోచించాక రజని ఏం చేస్తుందోనని ఊహిస్తూ భయపడటం కన్నా ఎలాగోలా ధైర్యం చేసి రజని ఇచ్చే ఉత్తరాన్ని శ్రీకాంత్ కి ఇవ్వడమే నయమన్న నిర్ణయానికి వచ్చింది నీలూ.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో...)

COMMENTS

రచయిత్రి బ్లాగు

http://madhuravaani.blogspot.com